

Urbán Andrea

Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Kar, Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet

A szövegegyüttes mint kolonizált tér – Takács Zsuzsa *India*-versei

Takács Zsuzsa költői életműve a kortárs magyar irodalom meghatározó szövegkorpuszát adja. *A Vak Remény* (2018) című, az eddigi verseket egyetlen kiadványba rögzítő gyűjteményes kötete egyrészt a szövegek aktuális dinamikájának lenyomata (hiszen azok folyamatos újragondolásával, új kombinációk megalkotásával és új kontextusok létesítésével jellemzően kísérletezik a szerző), másrészt jellegéből adódóan az oeuvre (még ha pillanatnyi) emlékműként válik olvashatóvá. Bár az összegyűjtött verseket közreadó kötetrel kitüntetten foglalkozott a recepció (többek között Kulcsár-Szabó Zoltán és Visy Beatrix), a legújabb szövegek részletes vizsgálatának tekintetében hiányok mutatkoznak. Dolgozatom a(z) (újabb) Takács-költészet által felkínált számos tematikus, motivikus stb. aspektusok közül a kolonizált (nyelvi) helyzet kérdéskörének és a kolonizáció poétikai megvalósulásának vizsgálatára vállalkozik a 2010-2018 között írt *India*-versekben. Gilles Deleuze és Félix Guattari *littérature mineure* fogalma mentén végzek szövegközeli elemzéseket, figyelembe véve a Kalkuttai Szent Teréz szerephelyzetéből adódó nyelvi közvetítettség problematikáját (magyarra fordított idegen nyelvű intertextusokat tartalmaznak a monológok), a hierarchikusan szerveződő karakterviszonyulások manifesztációit (a másik történetének – merthogy narratív szerveződések is kitapinthatóak e versekben – nyelv által véghez vitt kisajátítását), valamint *A tiltott nyelv* című, a *Tiltott nyelv* című kötetben mottóként pozicionált szöveg hatását a ciklus nyelvfelfogásának értésére. Elemzésemben a kultúrkritikai megfigyelések deklarálásán túl a nyelvi működés poétikai tétjeire helyezem a hangsúlyt.